ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 30ής Σεπτεμβρίου 2003 *

Στην υπόθεση C-76/01 P,

Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (Eurocoton), με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο),

Ettlin Gesellschaft für Spinnerei und Weberei AG, με έδρα το Ettlingen (Γερμανία),

Textil Hof Weberei GmbH & Co. KG, με έδρα το Hof (Γερμανία),

H. Hecking Söhne GmbH & Co., με έδρα το Stadtlohn (Γερμανία),

Spinnweberei Uhingen GmbH, με έδρα το Uhingen (Γερμανία),

F. A. Kümpers GmbH & Co., με έδρα το Rheine (Γερμανία),

Tenthorey SA, με έδρα το Éloyes (Γαλλία),

Les tissages des héritiers de G. Perrin — Groupe Alain Thirion (HPG-GAT Tissages), με έδρα το Cornimont (Γαλλία),

Établissements des fils de Victor Perrin SARL, με έδρα το Thiéfosse (Γαλλία),

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Filatures & tissages de Saulxures-sur-Moselotte, με έδρα το Saulxures-sur-Moselotte (Γαλλία),

Tissage Mouline Thillot, με έδρα το Thillot (Γαλλία),

Filature Niggeler & Küpfer SpA, με έδρα το Capriolo (Ιταλία),

Standardtela SpA, με έδρα το Μιλάνο (Ιταλία),

εκπροσωπούμενοι από τους C. Stanbrook και P. Bentley, QC, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείοντες,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 29 Νοεμβρίου 2002 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο πενταμελές τμήμα) στην υπόθεση T-213/97, Eurocoton κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1999, σ. II-3727), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως,** εκπροσωπούμενο από τον S. Marquardt, επικουρούμενο από τους G. M. Berrisch και H. P. Nehl, Rechtsanwälte,

καθού-εναγόμενο πρωτοδίκως,

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας,** εκπροσωπούμενο από τον K. Manji,

παρεμβαίνον πρωτοδίκως,

η **Tessival SpA,** με έδρα το Azzano S. Paolo (Ιταλία),

προσφεύγουσα-ενάγουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, M. Wathelet και C. W. A. Timmermans, προέδρους τμήματος, C. Gulmann, D. A. O. Edward, P. Jann, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr (εισηγητή), J. N. Cunha Rodrigues και A. Rosas, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των αναιρεσειόντων και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως κατά τη συνεδρίαση της 22ας Οκτωβρίου 2002,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 16ης Ιανουαρίου 2003,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 14 Φεβρουαρίου 2001, η Comité des industries du conton et de fibres connexes de l'Union européenne (Επιτροπή βιομηχανιών βάμβακος και συναφών κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, στο εξής: Eurocoton), καθώς και οι λοιποί προσφεύγοντες-ενάγοντες πρωτοδίκως, εξαιρουμένης της Tessival SpA (στο εξής: συλλήβδην, αναιρεσείοντες), άσκησαν, βάσει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 29ης Νοεμβρίου 2000, Τ-213/97, Eurocoton κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2000, σ. II-3727, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή-αγωγή των προσφευγόντων-εναγόντων πρωτοδίκως με την οποία ζήτησαν, αφενός, την ακύρωση της «αποφάσεως» του Συμβουλίου να μην υιοθετήσει την πρόταση κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Αιγύπτου, Ινδίας, Ινδονησίας, Πακιστάν και Τουρκίας [COM(97) 160 τελικό], που υπέβαλε η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 21 Απριλίου 1997, και, αφετέρου, την επιδίκαση αποζημιώσεως για τη ζημία που υπέστησαν συνεπεία της εν λόγω «αποφάσεως».

Το ιστορικό της διαφοράς

2 Τα πραγματικά περιστατικά, όπως προκύπτουν από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, μπορούν να συνοψισθούν ως εξής.

3 Στις 8 Ιανουαρίου 1996, η Eurocoton, υποστηριζόμενη από πολλά μέλη της, υπέβαλε στην Επιτροπή καταγγελία σύμφωνα με την οποία οι εισαγωγές αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Αιγύπτου, Ινδίας, Ινδονησίας, Πακιστάν και Τουρκίας πραγματοποιούνταν με πρακτικές ντάμπινγκ, με αποτέλεσμα να προξενούν σημαντική ζημία στην κοινοτική βιομηχανία.

4 Στις 21 Φεβρουαρίου 1996, η Επιτροπή δημοσίευσε ανακοίνωση για την έναρξη διαδικασίας αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων καταγωγής των χωρών αυτών (ΕΕ C 50, σ. 3).

5 Στις 18 Νοεμβρίου 1996, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2208/96, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Αιγύπτου, Ινδίας, Ινδονησίας, Πακιστάν και Τουρκίας (ΕΕ L 295, σ. 3).

6 Στις 21 Απριλίου 1997, η Επιτροπή υπέβαλε πρόταση κανονισμού (ΕΚ) του Συμβουλίου για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές αυτές [COM(97) 160 τελικό].

7 Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 9, του κανονισμού (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 56, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός), οι έρευνες για το αντιντάμπινγκ «περατούνται εντός δεκαπέντε μηνών από την έναρξη της διαδικασίας». Εν προκειμένω, η προθεσμία αυτή έληξε, επομένως, στις 21 Μαΐου 1997.

8 Κατά την ημερομηνία αυτή, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως έδωσε στη δημοσιότητα ένα ανακοινωθέν Τύπου (ανακοινωθέν Τύπου σχετικά με τη 2007η συνεδρίαση του Συμβουλίου — Εσωτερική αγορά, 8134/97 — Τύπος 156) που περιείχε τα εξής:

«[Μετά] το πέρας της έγγραφης διαδικασίας σχετικά με την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ επί βαμβακερών υφασμάτων καταγωγής ορισμένων τρίτων χωρών, η οποία περατώθηκε στις 16 Μαΐου [1997] χωρίς να καταλήξει σε συγκεκριμένη απόφαση, η γαλλική αντιπροσωπεία ενέμεινε εκ νέου στην ανάγκη λήψεως ανάλογων μέτρων.»

9 Με τηλεομοιοτυπία της 23ης Ιουνίου 1997, η Eurocoton ζήτησε από τη γενική γραμματεία του Συμβουλίου, αφενός, να της επιβεβαιώσει την απόφαση του Συμβουλίου περί απορρίψεως της προτάσεως της Επιτροπής και, αφετέρου, να της αποστείλει αντίγραφο της αποφάσεως αυτής ή των επεχόντων θέση αποφάσεως πρακτικών του Συμβουλίου.

10 Στις 24 Ιουνίου 1997, η Eurocoton έλαβε την απάντηση ότι «το Συμβούλιο, με έγγραφη διαδικασία, η οποία περατώθηκε στις 16 Μαΐου 1997, διαπίστωσε την αδυναμία επιτεύξεως της απλής πλειοψηφίας που ήταν αναγκαία για την έκδοση του [εν λόγω] κανονισμού».

11 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 18 Ιουλίου 1997, οι προσφεύγοντες-ενάγοντες (στο εξής: προσφεύγοντες) πρωτοδίκως άσκησαν προσφυγή-αγωγή (στο εξής: προσφυγή) με την οποία ζήτησαν από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει την απόφαση του Συμβουλίου με την οποία απορρίφθηκε η πρόταση κανονισμού που υπέβαλε η Επιτροπή και να υποχρεώσει το Συμβούλιο να αποκαταστήσει κάθε ζημία που τους προξένησε η απόφαση αυτή.

12 Το Συμβούλιο ζήτησε από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη ή, επικουρικώς, ως αβάσιμη.

13 Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, στο οποίο είχε επιτραπεί η παρέμβαση υπέρ του Συμβουλίου, παραιτήθηκε από την κατάθεση γραπτών παρατηρήσεων και δεν μετέσχε στην επ' ακροατηρίου συζήτηση.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

14 Όσον αφορά, πρώτον, την προσφυγή ακυρώσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε καταρχάς, με τη σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι, οσάκις το Συμβούλιο εκδίδει κανονισμό για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ, ο κανονισμός αυτός συνιστά πράξη δυνάμενη να προσβληθεί, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230 ΕΚ). Στη σκέψη 40 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διευκρίνισε ότι από τη διαπίστωση αυτή δεν μπορούσε να συναχθεί ότι, οσάκις, αντιστρόφως, το Συμβούλιο δεν υιοθετεί πρόταση κανονισμού για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ, υφίσταται οπωσδήποτε πράξη δυνάμενη να προσβληθεί κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης. Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η ύπαρξη πράξεως δυναμένης να προσβληθεί, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, μπορούσε να εκτιμηθεί μόνο κατά περίπτωση. Προσέθεσε, με τη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, εν προκειμένω, οι προσφεύγοντες πρωτοδίκως ζητούσαν την ακύρωση της «αποφάσεως» του Συμβουλίου περί μη επιβολής οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ, τη δε απόφαση αυτή συνιστούσε το «πέρας της γραπτής διαδικασίας της 16ης Μαΐου 1997.»

15 Το Πρωτοδικείο, προτού κρίνει αν η μη υιοθέτηση εκ μέρους του Συμβουλίου της προτάσεως κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμου αντιντάμπινγκ, που υπέβαλε η Επιτροπή, μπορούσε να θεωρηθεί πράξη δυνάμενη να προσβληθεί, εξέτασε σε ποιο βαθμό οι πρωτοδίκως προσφεύγοντες είχαν δικαίωμα να ζητήσουν από το Συμβούλιο να εκδώσει κανονισμό για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ. Το Πρωτοδικείο θεώρησε καταρχάς, στη σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι καμία διάταξη της Συνθήκης δεν επιβάλλει στο Συμβούλιο να εκδίδει, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, κανονισμό για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ. Διαπίστωσε εν συνεχεία, στις σκέψεις 46 έως 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο βασικός κανονισμός δεν παρείχε στους πρωτοδίκως προσφεύγοντες δικαίωμα να ζητήσουν από το Συμβούλιο να υιοθετήσει τέτοια πρόταση κανονισμού. Τέλος, το Πρωτοδικείο τόνισε, με τις σκέψεις 50 και 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι από τη συμφωνία για την εφαρμογή του

άρθρου VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου του 1994 (ΕΕ L 336, σ. 103, στο εξής: κώδικας αντιντάμπινγκ) δεν συνάγεται ότι το Συμβούλιο υποχρεούται να θεσπίζει οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ. Το Πρωτοδικείο κατέληξε, με τη σκέψη 52 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι πρωτοδίκως προσφεύγοντες δεν μπορούσαν να προβάλουν δικαίωμα επί της εκ μέρους του Συμβουλίου υιοθετήσεως της προτάσεως κανονισμού για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ που του υπέβαλε η Επιτροπή.

16 Το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 53 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι υπό το πρίσμα των διαπιστώσεων αυτών, που απορρέουν από τη συστηματική διάρθρωση τόσο της Συνθήκης όσο και του βασικού κανονισμού, έπρεπε να καθοριστεί αν οι πρωτοδίκως προσφεύγουσες είχαν, εν προκειμένω, δικαίωμα να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως. Συναφώς, το Πρωτοδικείο κατέληξε, με τη σκέψη 56 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, εφόσον από την ψηφοφορία που διεξήχθη στο Συμβούλιο στις 16 Μαΐου 1997, με γραπτή διαδικασία, δεν κατέστη δυνατό να σχηματιστεί απλή πλειοψηφία υπέρ της προτάσεως κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που του είχε υποβληθεί, προέκυπτε εντεύθεν ότι το Συμβούλιο ουδέν μέτρο είχε λάβει. Με τις σκέψεις 57 και 58 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο προσέθεσε ότι η διαπίστωση και μόνον ότι, κατά το πέρας της ψηφοφορίας, δεν υπήρξε η απαιτούμενη πλειοψηφία για την υιοθέτηση της εν λόγω προτάσεως δεν συνιστά, καθ' εαυτήν, πράξη δυνάμενη να προσβληθεί κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, καθόσον, ναι μεν η υπερψήφιση αποτελεί τη νομική προϋπόθεση βάσει της οποίας εκδίδεται η πράξη, πλην όμως η καταψήφιση σημαίνει μόνον ότι δεν ελήφθη απόφαση.

17 Όσον αφορά το επιχείρημα των πρωτοδίκως προσφευγόντων που αντλείται από τη μη παροχή έννομης προστασίας η οποία θα προέκυπτε από το απαράδεκτο της προσφυγής ακυρώσεως που άσκησαν, το Πρωτοδικείο τόνισε, με τη σκέψη 59 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο δικαστικός έλεγχος τον οποίον δικαιούνταν οι εν λόγω προσφεύγοντες έπρεπε να προσιδιάζει στη φύση των εξουσιών που ανατίθενται αποκλειστικά, στον τομέα του αντιντάμπινγκ, στα όργανα της Κοινότητας (απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 1983, 191/82, Fediol κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2913, σκέψη 29). Το Πρωτοδικείο προσέθεσε ότι η κατάσταση στην οποία τελεί η Επιτροπή, ιδίως όσον αφορά την εξέταση καταγγελίας και τη συνέχεια που πρέπει να δώσει σε αυτήν, δεν μπορεί να συγκριθεί με την κατάσταση στην οποία τελεί το Συμβούλιο. Κατά το Πρωτοδικείο, μολονότι στο Συμβούλιο εναπόκειται, κατόπιν υποβολής προτάσεως κανονισμού για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ, να εγγράψει την πρόταση αυτή στην ημερήσια διάταξη των συνεδριάσεών του, ωστόσο, το Συμβούλιο δεν υποχρεούται να υιοθετήσει μια τέτοια πρόταση.

18 Το Πρωτοδικείο τόνισε, με τη σκέψη 60 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, στην περίπτωση κατά την οποία η μη έκδοση εκ μέρους του Συμβουλίου κανονισμού για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ θα συνιστούσε πταισματική συμπεριφορά, επειδή για παράδειγμα θα παρουσίαζε σοβαρή διαδικαστική πλημμέλεια, οι πρωτοδίκως προσφεύγοντες θα διατηρούσαν τη δυνατότητα ασκήσεως αγωγής αποζημιώσεως βάσει των άρθρων 178 και 215 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 235 ΕΚ και 288 ΕΚ).

19 Επομένως, το Πρωτοδικείο κατέληξε, με τη σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η προσφυγή ακυρώσεως έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

20 Το Πρωτοδικείο είπε περαιτέρω, στη σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι πρωτοδίκως προσφεύγοντες, με τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε το Συμβούλιο, αμφισβήτησαν επίσης τη νομιμότητα της αρνητικής πράξεως που προέκυπτε, κατ' αυτούς, από τη λήξη προθεσμίας των δέκα πέντε μηνών του άρθρου 6, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού. Το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τόνισε ότι με τον τρόπο αυτό οι εν λόγω προσφεύγοντες είχαν υποβάλει νέο αίτημα, κατά παράβαση του άρθρου 19 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου και του άρθρου 44 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο έπρεπε να κριθεί απαράδεκτο. Το Πρωτοδικείο προσέθεσε, με τη σκέψη 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, εν πάση περιπτώσει, η λήξη και μόνον της προθεσμίας των δέκα πέντε μηνών που προβλέπει το άρθρο 6, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού δεν συνιστά απόφαση του Συμβουλίου δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης.

21 Όσον αφορά, δεύτερον, την αγωγή αποζημιώσεως, το Πρωτοδικείο, αφενός, διαπίστωσε, με τη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η θέση που προέβαλαν κυρίως οι πρωτοδίκως προσφεύγοντες ότι το Συμβούλιο είχε την υποχρέωση να υιοθετήσει την πρόταση κανονισμού περί επιβολής οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που υπέβαλε η Επιτροπή και ότι συνιστούσε πταίσμα η εκ μέρους του απόρριψη της προτάσεως αυτής έπρεπε να απορριφθεί για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 43 έως 52 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

22 Το Πρωτοδικείο, αφετέρου, θεώρησε, με τη σκέψη 87 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι πλημμέλειες που προέβαλαν επικουρικώς οι πρωτοδίκως προσφεύγοντες στηρίζονταν επίσης στην εσφαλμένη βάση ότι είχαν το δικαίωμα να αξιώσουν από το Συμβούλιο να εκδώσει ένα τέτοιο κανονισμό.

23 Έτσι, το Πρωτοδικείο απέρριψε καταρχάς, με τις σκέψεις 88 και 89 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα επιχειρήματα των πρωτοδίκως προσφευγόντων που αντλούνταν από το ότι το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη τα πραγματικά περιστατικά που διαπίστωσε η Επιτροπή, καθώς και από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

24 Το Πρωτοδικείο έκρινε εν συνεχεία, με τη σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν μπορούσε να γίνει δεκτό το επιχείρημα σχετικά με την ύπαρξη παρανομίας λόγω της προβαλλομένης ελλείψεως αιτιολογίας. Συναφώς, αφού υπενθύμισε ότι το άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 253 ΕΚ) προβλέπει ότι πρέπει να αιτιολογούνται οι κανονισμοί, οι οδηγίες και οι αποφάσεις που εκδίδονται, μεταξύ άλλων, από το Συμβούλιο, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι, εν προκειμένω, από την εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως προέκυπτε ότι ουδεμία πράξη είχε εκδώσει το Συμβούλιο.

25 Το Πρωτοδικείο απέρριψε τέλος, με τη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα επιχειρήματα που αφορούσαν την άρνηση των διαδικαστικών εγγυήσεων. Συναφώς, θεώρησε ότι τα επιχειρήματα αυτά εντάσσονταν, στην πραγματικότητα, στο πλαίσιο του κύριου λόγου ακυρώσεως των πρωτοδίκως προσφευγόντων, με τον οποίο αποσκοπούσαν να αποδείξουν την ύπαρξη υποχρεώσεως του Συμβουλίου να υιοθετήσει πρόταση κανονισμού για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ. Το Πρωτοδικείο τόνισε ότι οι εν λόγω προσφεύγοντες δεν αμφισβητούσαν ότι είχαν γίνει σεβαστά άπαντα τα διαδικαστικά δικαιώματα που τους αναγνωρίζει ο βασικός κανονισμός, αλλά υποστήριξαν ότι, αν το Συμβούλιο μπορούσε, όπως εν προκειμένω, να μην υιοθετήσει μια τέτοια πρόταση κανονισμού, τα δικαιώματα αυτά θα προσβάλλονταν. Το Πρωτοδικείο υπενθύμισε ωστόσο ότι η δυνατότητα του Συμβουλίου να μην υιοθετεί προτάσεις κανονισμών που επιβάλλουν δασμούς αντιντάμπινγκ ήταν σύμφυτη τόσο με το σύστημα της Συνθήκης όσο και με τον ίδιο τον βασικό κανονισμό.

26 Με τη σκέψη 92 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο κατέληξε ότι, ελλείψει πταίσματος του Συμβουλίου, η αγωγή αποζημιώσεως έπρεπε να απορριφθεί.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

27 Οι αναιρεσείοντες ζητούν από το Δικαστήριο:

— να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση,

— να ακυρώσει την απόφαση του Συμβουλίου να μην υιοθετήσει την πρόταση κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που υπέβαλε η Επιτροπή,

— να κρίνει την αγωγή αποζημιώσεως βάσιμη και να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο για τον καθορισμό του ύψους της αποζημιώσεως.

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα τόσο της πρωτόδικης όσο και της αναιρετικής διαδικασίας.

28 Οι αναιρεσείοντες προβάλλουν τέσσερις λόγους προς στήριξη της αιτήσεώς τους αναιρέσεως. Με τους τρεις πρώτους λόγους, ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 173 της Συνθήκης ΕΚ και παραβίασε τη γενική αρχή της συνοχής, κρίνοντας ότι η εκ μέρους του Συμβουλίου απόρριψη της προτάσεως κανονισμού για

την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που υπέβαλε η Επιτροπή δεν συνιστούσε πράξη δυνάμενη να προσβληθεί και απορρίπτοντας, συνεπώς, την προσφυγή ακυρώσεως ως απαράδεκτη. Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο παρέβη τα άρθρα 190 και 215 της Συνθήκης και παραβίασε τη γενική αρχή της συνοχής απορρίπτοντας την αγωγή αποζημιώσεως.

29 Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα.

30 Το Ηνωμένο Βασίλειο δεν κατέθεσε γραπτά αιτήματα και δεν εκπροσωπήθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

Επί του πρώτου, δευτέρου και τρίτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

31 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 173 της Συνθήκης, υπό το πρίσμα του κώδικα αντιντάμπινγκ, και παραβίασε την γενική αρχή της συνοχής, κρίνοντας ότι η εκ μέρους του Συμβουλίου μη υιοθέτηση της προτάσεως κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που υπέβαλε η Επιτροπή δεν συνιστούσε πράξη δυνάμενη να προσβληθεί.

32 Κατά τους αναιρεσείοντες, οσάκις ένα θεσμικό όργανο ενεργεί στο πλαίσιο διαδικασίας διεπομένης από κανονισμό παρέχοντα διαδικαστικά δικαιώματα στα εμπλεκόμενα μέρη, κάθε πράξη του οργάνου αυτού που ισοδυναμεί, πρακτικά, με το

να τεθεί η υπόθεση στο αρχείο συνιστά πράξη δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης (προπαρατεθείσα απόφαση Fediol κατά Επιτροπής, σκέψεις 28 έως 31, καθώς και αποφάσεις της 11ης Οκτωβρίου 1983, 210/81, Συλλογή 1983, σ. 3045· της 28ης Μαρτίου 1985, 298/83, CICCE κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 1105, και της 17ης Νοεμβρίου 1987, 142/84 και 156/84, BAT και Reynolds κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 4487, που παρατίθενται στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-24/90, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2223, σκέψη 78).

33 Ομοίως, από τη νομολογία των κοινοτικών δικαιοδοτικών οργάνων προκύπτει ότι, οσάκις ένα όργανο απορρίπτει την αίτηση του προσφεύγοντος στο τελευταίο στάδιο διαδικασίας κινηθείσας βάσει κανονισμού, η απόρριψη αυτή παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος και να μεταβάλουν σαφώς την έννομη κατάστασή του (απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Ιουνίου 1998, T-120/96, Industries κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-2571, σκέψη 53).

34 Οι αναιρεσείοντες τονίζουν ότι, όταν το Συμβούλιο εξέτασε την πρόταση της Επιτροπής, ενήργησε στο πλαίσιο του βασικού κανονισμού, ο οποίος παρέχει διαδικαστικά δικαιώματα στα εμπλεκόμενα άτομα, ιδίως στους καταγγέλλοντες. Με την προσβαλλόμενη απόφαση έκλεισε πράγματι ο φάκελος στο τελευταίο στάδιο της διαδικασίας και απορρίφθηκε η αίτηση λήψεως μέτρων αντιντάμπινγκ που υπέβαλαν οι καταγγέλλοντες, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται οι αναιρεσείοντες. Έστω και αν το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι η απόφαση αυτή δεν ήταν οριστική, πρέπει να θεωρηθεί ότι κατέστη οριστική κατά τη λήξη της προθεσμίας των δεκαπέντε μηνών του άρθρου 6, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού.

35 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 19 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου και το άρθρο 44 του Κανονισμού του Διαδικασίας, θεωρώντας ότι υπέβαλαν νέο αίτημα όταν αναφέρθηκαν με τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε το Συμβούλιο, στη λήξη της προθεσμίας των δέκα πέντε μηνών του άρθρου 6, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού.

36 Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι ζήτησαν την ακύρωση της ληφθείσας αποφάσεως και μόνον, ήτοι της αποφάσεως του Συμβουλίου να μην επιβάλει οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ, την οποία συνιστούσε η μη επίτευξη απλής πλειοψηφίας υπέρ της προτάσεως της Επιτροπής. Οι αναιρεσείοντες διευκρινίζουν ότι επικαλέσθηκαν την προθεσμία των δέκα πέντε μηνών όχι ως νέο επιχείρημα, αλλά ως απόδειξη του γεγονότος ότι ο φάκελος δεν μπορούσε να παραμένει εκκρεμής επ' αόριστον και ότι έπρεπε να ληφθεί οριστική απόφαση, προς τη μία ή την άλλη κατεύθυνση.

37 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 173 της Συνθήκης, υπό το πρίσμα του κώδικα αντιντάμπινγκ, θεωρώντας ότι η πάροδος και μόνον της προθεσμίας των δέκα πέντε μηνών του άρθρου 6, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού δεν ισοδυναμούσε με απόφαση του Συμβουλίου δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως.

38 Όσον αφορά, καταρχάς, τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, το Συμβούλιο ισχυρίζεται, κυρίως, ότι οι επικρίσεις που προβάλλουν οι αναιρεσείοντες στο πλαίσιο του λόγου αυτού είναι απαράδεκτες. Οι αναιρεσείοντες δεν προβάλλουν σαφείς αντιρρήσεις όσον αφορά την πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Πρωτοδικείο, αλλά αποσκοπούν μάλλον στο να αναπαραγάγουν τα νομικά επιχειρήματα που είχαν προβάλει πρωτοδίκως.

39 Επικουρικώς, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι οι ισχυρισμοί των αναιρεσειόντων όσον αφορά την ύπαρξη πράξεως δυναμένης να προσβληθεί είναι επίσης αβάσιμοι. Αμφισβητεί τον ισχυρισμό των αναιρεσειόντων ότι μια διοικητική διαδικασία, στον τομέα των δασμών αντιντάμπινγκ ή σε άλλους τομείς, πρέπει οπωσδήποτε να περατώνεται σε όλες τις περιπτώσεις με την έκδοση πράξεως δυναμένης να προσβληθεί. Ο ισχυρισμός αυτός δεν λαμβάνει υπόψη τις ιδιαιτερότητες της διαδικασίας λήψεως αποφάσεως που θεσπίστηκε με τον βασικό κανονισμό για τα μέτρα αντιντάμπινγκ.

40 Στο πλαίσιο του δικαίου του ανταγωνισμού, εναπόκειται πάντοτε στην Επιτροπή να λαμβάνει αποφάσεις περατώνουσες τη διαδικασία. Επί πλέον, η Επιτροπή ενεργεί κατ' αυτόν τον τρόπο ως διοικητικής φύσεως όργανο και στο πλαίσιο τελείως διαφορετικών δεσμεύσεων από εκείνες που επιβάλλονται στο Συμβούλιο οσάκις ενεργεί ως νομοθέτης, προτάσει της Επιτροπής, στον τομέα των δασμών αντιντάμπινγκ. Επομένως, είναι αλυσιτελής η σύγκριση την οποία κάνουν οι αναιρεσείοντες με τη νομολογία που αφορά υποθέσεις σχετικές με το δίκαιο του ανταγωνισμού.

41 Επί πλέον, στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Fediol κατά Επιτροπής και οι προπαρατεθείσες αποφάσεις του Πρωτοδικείου Automec κατά Επιτροπής και Lilly Industries κατά Επιτροπής, η Επιτροπή εξέδωσε τυπικές αποφάσεις ενώ, εν προκειμένω, το Συμβούλιο ουδεμία απόφαση εξέδωσε.

42 Όσον αφορά, εν συνεχεία, τα επιχειρήματα που στηρίζονται στον κώδικα αντιντάμπινγκ στο πλαίσιο του πρώτου και του τρίτου λόγου αναιρέσεως, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα στον βαθμό που προβλήθηκαν για πρώτη φορά με την αίτηση αναιρέσεως και δεν προβλήθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου.

43 Επικουρικώς, το Συμβούλιο φρονεί ότι οι ισχυρισμοί των αναιρεσειόντων είναι αβάσιμοι. Πρώτον, κατά το Συμβούλιο, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι οι αναιρεσείοντες δεν μπορούν να επικαλούνται ευθέως τις διατάξεις του κώδικα αντιντάμπινγκ. Δεύτερον, οι αναιρεσείοντες, ως εκπρόσωποι της κοινοτικής βιομηχανίας, δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να επικαλεστούν τις σχετικές διατάξεις του κώδικα αντιντάμπινγκ, καθόσον δεν αποσκοπούν στην προστασία της βιομηχανίας αυτής. Τρίτον, η ερμηνεία που δίδουν οι αναιρεσείοντες στις διατάξεις του εν λόγω κώδικα είναι απολύτως εσφαλμένη.

44 Τέλος, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως που προέβαλαν οι αναιρεσείοντες είναι απαράδεκτος, δεδομένου ότι αφορά εκτιμήσεις του Πρωτοδικείου οι οποίες, στο σύνολό τους, δεν επηρέασαν την έκβαση της υποθέσεως.

45 Το Συμβούλιο προσθέτει ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως είναι εν πάση περιπτώσει αβάσιμος. Μέχρι την κατάθεση των παρατηρήσεών τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου ενώπιον του Πρωτοδικείου, οι πρωτοδίκως προσφεύγοντες ισχυρίζονταν ότι την προσβαλλόμενη απόφαση συνιστούσε "το αποτέλεσμα της γραπτής διαδικασίας της 16ης Μαΐου 1997" και όχι η λήξη της περιόδου των δέκα πέντε μηνών.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

— Επί του παραδεκτού

46 Όσον αφορά, καταρχάς, τη σχετική με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε το Συμβούλιο, από τα άρθρα 168 Α της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 225 ΕΚ), 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου και 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να αναφέρει επακριβώς τα επικρινόμενα στοιχεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν ειδικώς την αίτηση αυτή (απόφαση της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψη 34).

47 Δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση αυτή η αίτηση αναιρέσεως η οποία, χωρίς να περιέχει επιχειρηματολογία αποσκοπούσα ειδικώς στον προσδιορισμό της πλάνης περί το δίκαιο την οποία ενέχει η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, περιορίζεται στην επανάληψη των λόγων και των επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου. Συγκεκριμένα, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής, πράγμα που δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου (προαναφερθείσα απόφαση Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, σκέψη 35).

48 Εν προκειμένω, ωστόσο, με τον πρώτο λόγο των αναιρεσειόντων αμφισβητούνται επακριβώς συγκεκριμένες σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και ο λόγος αυτός περιέχει επιχειρηματολογία με την οποία σκοπείται να αποδειχθεί ότι το Πρωτοδικείο πλανήθηκε περί το δίκαιο θεωρώντας ότι η εκ μέρους του Συμβουλίου μη υιοθέτηση της προτάσεως κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που υπέβαλε η Επιτροπή δεν μπορούσε να θεωρηθεί πράξη δυνάμενη να προσβληθεί.

49 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η πρώτη ένσταση απαραδέκτου, που αντλείται από την εκ μέρους των αναιρεσειόντων επανάληψη επιχειρημάτων προβληθέντων ήδη ενώπιον του Πρωτοδικείου.

50 Όσον αφορά, εν συνεχεία, την ένσταση απαραδέκτου σχετικά με τα επιχειρήματα που στηρίζονται στον κώδικα αντιντάμπινγκ και τα οποία ανέπτυξαν οι αναιρεσείοντες στο πλαίσιο του πρώτου και του τρίτου λόγου αναιρέσεως προκύπτει, όπως αναφέρει ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 56 των προτάσεών του, ότι η αναιρεσείοντες ζητούν αποκλειστικά να ερμηνευθούν οι διατάξεις του βασικού κανονισμού σύμφωνα με τον κώδικα αντιντάμπινγκ. Η αναφορά αυτή στον κώδικα αντιντάμπινγκ, που δεν μπορεί να μεταβάλει το αντικείμενο της διαφοράς ενώπιον του Πρωτοδικείου, δεν συνιστά παράβαση του άρθρου 113, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

51 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει επίσης να απορριφθεί η δεύτερη ένσταση απαραδέκτου.

52 Τέλος, όσον αφορά την ένσταση απαραδέκτου σχετικά με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, πρέπει να τονιστεί ότι το Συμβούλιο υποστηρίζει στην πραγματικότητα ότι ο λόγος αυτός είναι αλυσιτελής. Το αλυσιτελές όμως ενός προβληθέντος λόγου αφορά τη δυνατότητα του λόγου αυτού να στηρίξει την αίτηση αναιρέσεως και δεν επηρεάζει το παραδεκτό του.

53 Επομένως, πρέπει επίσης να απορριφθεί η τελευταία αυτή ένσταση απαραδέκτου.

— Επί της ουσίας

54 Όσον αφορά το ζήτημα αν η εκ μέρους του Συμβουλίου μη υιοθέτηση προτάσεως κανονισμού για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ συνιστά πράξη δυνάμενη να προσβληθεί κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, συνιστούν πράξεις ή αποφάσεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου αυτού μόνον τα μέτρα που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 22ας Ιουνίου 2000, C-147/96, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-4723, σκέψη 25).

55 Από την ίδια πάγια νομολογία προκύπτει εξάλλου ότι, όταν πρόκειται για πράξεις των οποίων η κατάρτιση συντελείται σε διάφορα στάδια, ιδίως κατά το πέρας εσωτερικής διαδικασίας, συνιστούν κατ' αρχήν πράξη δυνάμενη να προσβληθεί μόνον τα μέτρα που καθορίζουν οριστικώς τη θέση της Επιτροπής ή του Συμβουλίου κατά το πέρας της εν λόγω διαδικασίας, εξαιρουμένων των ενδιαμέσων μέτρων που αποσκοπούν στην προετοιμασία της τελικής αποφάσεως (προπαρατεθείσα απόφαση Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, σκέψη 26).

56 Περαιτέρω, δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως η πράξη που δεν δύναται να παραγάγει έννομα αποτελέσματα ούτε αποσκοπεί στην παραγωγή τέτοιων αποτελεσμάτων. Για να καθοριστεί αν μια προσβληθείσα πράξη παράγει τέτοια αποτελέσματα, πρέπει να εξεταστεί η ουσία της (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, σκέψεις 26 και 27).

57 Εν προκειμένω, από τη δικογραφία προκύπτει ότι το Συμβούλιο δημοσίευσε, στις 21 Μαΐου 1997, ανακοινωθέν Τύπου με το οποίο ανέφερε ότι η έγγραφη διαδικασία σχετικά με την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ είχε αρνητική έκβαση και περατώθηκε στις 16 Μαΐου 1997.

58 Επί πλέον, η Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου απάντησε, στις 24 Ιουνίου 1997, σε αίτηση παροχής πληροφοριών της Eurocoton, λέγοντας ότι «το Συμβούλιο, με έγγραφη διαδικασία, η οποία περατώθηκε στις 16 Μαΐου 1997, διαπίστωσε την αδυναμία επιτεύξεως της απλής πλειοψηφίας που ήταν αναγκαία για την έκδοση του [εν λόγω] κανονισμού».

59 Υπό το φως των περιστάσεων αυτών, προκύπτει ότι, στις 16 Μαΐου 1997, κατά το πέρας της διαδικασίας ψηφοφορίας, το Συμβούλιο έλαβε θέση επί της προτάσεως της Επιτροπής.

60 Πρέπει να προστεθεί ότι η ανώτατη προθεσμία των δεκαπέντε μηνών που παρέχεται στα θεσμικά όργανα για να περατώσουν την έρευνα και να επιβάλουν, ενδεχομένως, οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, έληξε μερικές ημέρες αργότερα, στις 21 Μαΐου 1997.

61 Το Πρωτοδικείο θεώρησε, με τις σκέψεις 62 έως 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αναφορά που έκαναν οι αναιρεσείοντες στη λήξη της προθεσμίας αυτής, με τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου του Συμβουλίου, συνιστούσε νέο αίτημα μη δυνάμενο να προβληθεί στο στάδιο αυτό της διαδικασίας και ότι, εν πάση περιπτώσει, η λήξη της προθεσμίας αυτής δεν μπορούσε να θεωρηθεί πράξη δυνάμενη να προσβληθεί.

62 Προκύπτει πάντως ότι οι αναιρεσείοντες, επικαλούμενοι τη λήξη της προθεσμίας των δέκα πέντε μηνών, δεν ζήτησαν την ακύρωση πράξεως διαφορετικής από εκείνη κατά της οποίας στρεφόταν η προσφυγή, αλλά υποστήριξαν απλώς ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η απόρριψη της προτάσεως της Επιτροπής, στις 16 Μαΐου 1997, δεν συνιστούσε οριστική λήψη θέσεως, απέκτησε τον χαρακτήρα αυτό στις 21 Μαΐου 1997, μετά τη λήξη της προθεσμίας των δέκα πέντε μηνών.

63 Υπό τις συνθήκες αυτές, η λήξη της προθεσμίας αυτής αποτελεί στοιχείο που πρέπει να ληφθεί υπόψη προκειμένου να καθοριστεί αν η εκ μέρους του Συμβουλίου μη υιοθέτηση της προτάσεως κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που υπέβαλε η Επιτροπή συνιστούσε πράξη δυνάμενη να προσβληθεί.

64 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι, μετά τη λήξη της προθεσμίας των δέκα πέντε μηνών που προβλέπει το άρθρο 6, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, το Συμβούλιο δεν μπορούσε πλέον να υιοθετήσει αυτή την πρόταση κανονισμού. Επομένως, η εκ μέρους του Συμβουλίου λήψη θέσεως επί της εν λόγω προτάσεως κανονισμού, που συνιστά σιωπηρή απόρριψη της προτάσεως αυτής, κατέστη οριστική κατά τη λήξη της προθεσμίας των δέκα πέντε μηνών, ήτοι στις 21 Μαΐου 1997.

65 Επιβάλλεται συνεπώς η διαπίστωση ότι η μη υιοθέτηση της προτάσεως κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που υπέβαλε η Επιτροπή, συν-

δυαζόμενη με τη λήξη της προθεσμίας των δεκαπέντε μηνών, καθόρισε οριστικώς τη θέση του Συμβουλίου κατά το τελευταίο στάδιο της διαδικασίας αντιντάμπινγκ.

66 Περαιτέρω, η ως άνω μη υιοθέτηση της προτάσεως έθιξε τα συμφέροντα της Eurocoton και των λοιπών αναιρεσειόντων που προκάλεσαν την έρευνα αντιντάμπινγκ. Συγκεκριμένα, από τον κανονισμό 2208/96 και από την επιχειρηματολογία των αναιρεσειόντων προκύπτει ότι η καταγγελία υποβλήθηκε από την Eurocoton εξ ονόματος της κοινοτικής βιομηχανίας και ότι η καταγγελία αυτή υποστηρίχθηκε από τους λοιπούς αναιρεσείοντες.

67 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, προκύπτει ότι η εκ μέρους του Συμβουλίου μη υιοθέτηση της προτάσεως κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που υπέβαλε η Επιτροπή παρουσιάζει όλα τα χαρακτηριστικά πράξεως δυναμένης να προσβληθεί κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, καθόσον παρήγαγε δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα των αναιρεσειόντων.

68 Ο κανονιστικός χαρακτήρας της διαδικασίας στο πλαίσιο της οποίας εντάχθηκε η οριστική θέση του Συμβουλίου δεν μπορεί, εν προκειμένω, να μεταβάλει το συμπέρασμα αυτό.

69 Συναφώς, πρέπει να τονισθεί ότι η διαδικασία στον τομέα των δασμών αντιντάμπινγκ είναι, όπως αναφέρει ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 84 των προτάσεών του, ανάλογη σε πολλά σημεία με διοικητική διαδικασία.

70 Συγκεκριμένα, στον τομέα αυτό, το Συμβούλιο ενεργεί στο πλαίσιο κανονιστικής ρυθμίσεως — ήτοι του βασικού κανονισμού — καθορίζουσας συγκεκριμένα

όρια στις εξουσίες των θεσμικών οργάνων και παρέχουσας διαδικαστικές εγγυήσεις στους ενδιαφερομένους επιχειρηματίες και στις επαγγελματικές ενώσεις τους.

71 Πράττοντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το Συμβούλιο ενεργεί εντός κανονιστικού πλαισίου, το οποίο επέβαλε στον εαυτό του και το οποίο καθορίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες πρέπει να εκδοθεί ένας κανονισμός αντιντάμπινγκ, καθώς και το περιθώριο χειρισμών του Συμβουλίου όσον αφορά τη λήψη ή όχι τέτοιων μέτρων.

72 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να προστεθεί ότι μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ενώπιον των κοινοτικών δικαιοδοτικών οργάνων όχι μόνον οι κανονισμοί που επιβάλλουν οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ και οι οποίοι εκδίδονται κατά το πέρας της διαδικασίας αντιντάμπινγκ, αλλά και οι αποφάσεις της Επιτροπής ή του Συμβουλίου περί περατώσεως της διαδικασίας αντιντάμπινγκ χωρίς επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ (βλ. αποφάσεις της 28ης Νοεμβρίου 1989, C-121/86, Ανώνυμη Εταιρία Επιχειρήσεων Μεταλλευτικών Βιομηχανικών και Ναυτιλιακών ΑΕ κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1989, σ. 3919, και της 27ης Νοεμβρίου 1991, C-315/90, Gimelec κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-5589).

73 Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι, ναι μεν οι κανονισμοί περί επιβολής δασμών αντιντάμπινγκ έχουν, λόγω της φύσεως και του περιεχομένου τους, κανονιστικό χαρακτήρα, καθόσον εφαρμόζονται γενικώς σε όλους τους επιχειρηματίες, πλην όμως μπορούν να αφορούν ατομικώς όχι μόνον τους κοινοτικούς παραγωγούς, ως καταγγέλλοντες (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Fediol κατά Επιτροπής, σκέψεις 27 έως 30), αλλά και, υπό ορισμένες περιστάσεις, τους παραγωγούς και εξαγωγείς του οικείου προϊόντος στους οποίους καταλογίζονται οι πρακτικές ντάμπινγκ, καθώς και, υπό ορισμένες περιστάσεις, τους εισαγωγείς του εν λόγω προϊόντος (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 14ης Μαρτίου 1990, C-133/87 και C-150/87, Συλλογή 1990, σ. I-719, σκέψεις 14 έως 20).

74 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο, κρίνοντας με τις σκέψεις 61, 63 και 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι η προσφυγή ακυρώσεως ήταν απαράδεκτη ελλείψει πράξεως δυναμένης να προσβληθεί, παρέβη το άρθρο 173 της Συνθήκης.

75 Επομένως, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί καθόσον απέρριψε την προσφυγή ακυρώσεως των αναιρεσειόντων.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

76 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο παρέβη τα άρθρα 190 και 215 της Συνθήκης και παραβίασε τη γενική αρχή της συνοχής, απορρίπτοντας την αγωγή τους αποζημιώσεως.

77 Υποστηρίζουν ότι, αν το Δικαστήριο καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη θεωρώντας ότι δεν υφίστατο πράξη δυνάμενη να προσβληθεί, πρέπει επίσης να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη απορρίπτοντας, με τη σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα επιχειρήματα που αντλούνται από την έλλειψη αιτιολογίας της εν λόγω πράξεως.

78 Το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι οι επικρίσεις των αναιρεσειόντων πρέπει να κριθούν απαράδεκτες, καθόσον δεν ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις ακρίβειας που θέτει το άρθρο 112, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

79 Συναφώς, αντίθετα προς τα όσα υποστηρίζει το Συμβούλιο, η επιχειρηματολογία των αναιρεσειόντων κρίνεται επαρκώς σαφής για να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις του άρθρου 112, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου και να παράσχει στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να διενεργήσει τον έλεγχό του όσον αφορά τη νομιμότητα της κρίσεως που περιέχεται στη σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

80 Επί της ουσίας, επιβάλλεται πράγματι η διαπίστωση ότι, δεδομένου ότι το Πρωτοδικείο κακώς κατέληξε στο ότι η μη υιοθέτηση της προτάσεως κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που υπέβαλε η Επιτροπή δεν αποτελούσε πράξη δυνάμενη να προσβληθεί, ομοίως δεν είναι βάσιμη η περιεχόμενη στη σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως κρίση ότι δεν μπορούσε να γίνει δεκτό το αντλούμενο από έλλειψη αιτιολογίας επιχείρημα ελλείψει πράξεως δυναμένης να προσβληθεί.

81 Επομένως, πρέπει να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ως προς τους αναιρεσείοντες, καθόσον απέρριψε την αγωγή τους αποζημιώσεως.

Επί της προσφυγής και της αγωγής που ασκήθηκαν πρωτοδίκως

82 Σύμφωνα με το άρθρο 61 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, αν η αναίρεση κριθεί βάσιμη και το Δικαστήριο αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου, μπορεί να αποφανθεί οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση. Κρίνεται ότι στην παρούσα υπόθεση η διαφορά είναι ώριμη προς εκδίκαση.

Επί της προσφυγής ακυρώσεως

Επί του παραδεκτού

83 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, πρωτοδίκως, το Συμβούλιο είχε προβάλει, πλέον της ενστάσεως απαραδέκτου που αφορούσε την έλλειψη πράξεως δυναμένης να προσβληθεί, δύο άλλες ενστάσεις. Αφενός, οι αναιρεσείοντες δεν είχαν κανένα έννομο συμφέρον να ζητήσουν την ακύρωση της εκ μέρους του Συμβουλίου απορρίψεως της προτάσεως κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που υπέβαλε η Επιτροπή, δεδομένου ότι, μετά τη λήξη της προθεσμίας των δέκα πέντε μηνών, που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, η εν λόγω πρόταση κανονισμού δεν μπορούσε πλέον να υιοθετηθεί. Αφετέρου, εξαιρουμένης της Eurocoton, η εν λόγω απόρριψη δεν αφορούσε ατομικά κανέναν από τους αναιρεσείοντες.

84 Όσον αφορά την πρώτη ένσταση, πρέπει να αναφερθεί ότι, ναι μεν είναι γεγονός ότι μετά τη λήξη της προθεσμίας των δέκα πέντε μηνών το Συμβούλιο δεν μπορούσε πλέον να υιοθετήσει την πρόταση κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που υπέβαλε η Επιτροπή, πλήν όμως το Συμβούλιο θα πρέπει να λάβει υπόψη την ακύρωση της αποφάσεώς του περί μη υιοθετήσεως της εν λόγω προτάσεως (στο εξής: επίδικη απόφαση) στην περίπτωση κατά την οποία οδηγηθεί να λάβει θέση επί νέας προτάσεως κανονισμού για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ που θα υποβάλει η Επιτροπή, ιδίως στην περίπτωση κατά την οποία η πρόταση αυτή θα αποτελεί συνέπεια καταγγελίας υποβληθείσας από τους αναιρεσείοντες. Εντεύθεν προκύπτει ότι οι αναιρεσείοντες έχουν έννομο συμφέρον προς άσκηση της προσφυγής ακυρώσεως.

85 Όσον αφορά τη δεύτερη ένσταση, το Συμβούλιο δεν αμφισβητεί, αφενός, ότι η επίδικη απόφαση αφορά ατομικώς τη Eurocoton, ως καταγγέλλουσα. Αφετέρου, ναι μεν η καταγγελία υπεβλήθη από τη Eurocoton, πλην όμως από τον κανονισμό 2208/96 και από την επιχειρηματολογία των αναιρεσειόντων ενώπιον του Πρωτοδικείου προκύπτει, όπως τονίστηκε στη σκέψη 66 της παρούσας αποφάσεως, ότι η καταγγελία αυτή υποβλήθηκε εξ ονόματος της κοινοτικής βιομηχανίας και ότι υποστηρίχθηκε από πολλούς κοινοτικούς παραγωγούς οι οποίοι εκπροσωπούν σημαντικό ποσοστό της κοινοτικής παραγωγής παρόμοιων προϊόντων, ιδίως δε από τους λοιπούς αναιρεσείοντες. Υπό τις συνθήκες αυτές, κρίνεται ότι μπορεί δικαιολογημένα να θεωρηθεί ότι η επίδικη απόφαση αφορά ατομικώς και τους λοιπούς αναιρεσείοντες, από τους οποίους προέρχεται η καταγγελία.

86 Επομένως, η προσφυγή ακυρώσεως, καθόσον ασκήθηκε από τους αναιρεσείοντες, πρέπει να θεωρηθεί παραδεκτή.

Επί της ουσίας

87 Όπως αναφέρει ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 112 και 113 των προτάσεών του, οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται πλέον, προς στήριξη της προσφυγής ακυρώσεως, απλώς και μόνον ότι το Συμβούλιο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως μη αναφέροντας τους λόγους για τους οποίους απορρίφθηκε η πρόταση κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που υπέβαλε η Επιτροπή.

88 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 190 της Συνθήκης αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και πρέπει να διαφαίνεται από αυτήν κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εκδίδει την προσβαλλόμενη πράξη, ώστε οι ενδιαφερόμενοι να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και το αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να μπορεί να ασκεί τον έλεγχό του. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως στην παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του εν λόγω άρθρου 190 πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεώς της, αλλά και βάσει του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 9ης Ιανουαρίου 2003, C-76/00 P, Petrotub και Republica κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2003, σ. I-79, σκέψη 81, και την παρατιθέμενη εκεί νομολογία).

89 Οσάκις το Συμβούλιο αποφασίζει να μην υιοθετήσει πρόταση κανονισμού για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ, οφείλει να διατυπώνει επαρκή αιτιολογία από την οποία να προκύπτουν σαφώς και χωρίς διφορούμενα οι λόγοι για τους οποίους δεν πρέπει, με βάση τις διατάξεις του βασικού κανονισμού, να υιοθετηθεί η πρόταση αυτή.

90 Πρέπει να διευκρινιστεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, οσάκις από τα πραγματικά περιστατικά, όπως αυτά έχουν διαπιστωθεί τελικώς, προκύπτει ότι υπάρχει ντάμπινγκ και ότι εξ αυτού προκαλείται ζημία, καθώς και ότι το συμφέρον της Κοινότητας επιβάλλει επέμβαση σύμφωνα με το άρθρο 21 του ίδιου κανονισμού, «το Συμβούλιο [...] επιβάλλει οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ».

91 Η τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως συνεπάγεται συνεπώς ότι από την επίδικη πράξη πρέπει να προκύπτει η έλλειψη ντάμπινγκ ή αντίστοιχης ζημίας ή ακόμη το γεγονός ότι το συμφέρον της Κοινότητας δεν της επιβάλλει την ανάληψη καμιάς ενέργειας.

92 Σύμφωνα με το άρθρο 21, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, «[τ]α μέτρα που έχουν προσδιορισθεί με βάση τις διαπιστώσεις για το ντάμπινγκ και τη ζημία είναι δυνατό να μην επιβάλλονται, σε περίπτωση που οι αρχές, με βάση όλες τις προσκομισθείσες πληροφορίες, καταλήγουν με ασφάλεια στο συμπέρασμα ότι η επιβολή των εν λόγω μέτρων δεν εξυπηρετεί το συμφέρον της Κοινότητας».

93 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από το ανακοινωθέν Τύπου του Συμβουλίου και από την απάντηση που το όργανο αυτό έδωσε σε αίτηση παροχής πληροφοριών της Eurocoton, ο μοναδικός λόγος που διατυπώθηκε για τη μη υιοθέτηση της προτάσεως κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που υπέβαλε η Επιτροπή συνίστατο στην έλλειψη πλειψηφίας υπέρ της προτάσεως αυτής.

94 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι οι διευκρινίσεις αυτές σχετικά με το αποτέλεσμα της διαδικασίας ψηφοφορίας στο πλαίσιο του Συμβουλίου δεν μπορούν να θεωρηθούν εκπλήρωση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που προβλέπει το άρθρο 190 της Συνθήκης.

95 Επομένως, η επίδικη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί καθόσον αφορά τους αναιρεσείοντες.

Επί της αγωγής αποζημιώσεως

96 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι αναιρεσείοντες προβάλλουν πλέον, προς στήριξη της αγωγής αποζημιώσεως, μόνον την ανεπάρκεια της αιτιολογίας της επίδικης αποφάσεως.

97 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το κοινοτικό δίκαιο αναγνωρίζει δικαίωμα αποζημιώσεως εφόσον συντρέχουν τρεις προϋποθέσεις, εφόσον δηλαδή ο παραβιαζόμενος κανόνας δικαίου αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες, εφόσον η παράβαση είναι κατάφωρη και, τέλος, εφόσον υφίσταται άμεση αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της παραβάσεως της υποχρεώσεως την οποία υπέχει ο εκδούς την πράξη και της βλάβης που υπέστησαν οι ζημιωθέντες (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 10ης Δεκεμβρίου 2002, C-312/00 P, Επιτροπή κατά Camar και Tico, Συλλογή 2002, σ. I-11355, σκέψη 53, και της 10ης Ιουλίου 2003, C-472/00 P, Επιτροπή κατά Fresh Marine, η οποία δεν έχει δημοσιευθεί ακόμα στη Συλλογή, σκέψη 25).

98 Πρέπει να αναφερθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η ευθύνη της Κοινότητας δεν μπορεί να θεμελιωθεί σε ενδεχόμενη ανεπάρκεια της αιτιολογίας κανονιστικής πράξεως (αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 1982, 106/81, Kind κατά ΣΥμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 2885, σκέψη 14 και της 6ης Ιουνίου 1990, C-119/88, AERPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-2189, σκέψη 20).

99 Ναι μεν η διαδικασία στον τομέα των δασμών αντιντάμπινγκ είναι ανάλογη σε πολλά σημεία με διοικητική διαδικασία, όπως τονίστηκε στη σκέψη 69 της παρούσας αποφάσεως, πλην όμως η ανεπάρκεια της αιτιολογίας μιας πράξεως με την οποία περατούται μια τέτοια διαδικασία δεν μπορεί, αυτή καθεαυτήν, να στοιχειοθετήσει την ευθύνη της Κοινότητας.

100 Επομένως, η αγωγή αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

101 Κατά το άρθρο 122, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι βάσιμη και το Δικαστήριο κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αποφαίνεται και επί των δικαστικών εξόδων.

102 Όσον αφορά τα έξοδα που αφορούν την πρωτόδικη διαδικασία, πρέπει να διευκρινιστεί ότι, κατά το άρθρο 69, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Δικαστήριο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο και οι αναιρεσείοντες ηττήθηκαν μερικώς, πρέπει να καταδικαστούν να φέρουν τα έξοδά τους όσον αφορά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία.

103 Όσον αφορά τα έξοδα της αναιρετικής διαδικασίας, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, αν υπήρχε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ηττήθηκε και οι αναιρεσείοντες ζήτησαν την καταδίκη του, πρέπει να καταδικαστεί στα έξοδα της αναιρετικής διαδικασίας.

104 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, που ομοίως εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Κατ' εφαρμογήν της διατάξεως αυτής, το Ηνωμένο Βασίλειο φέρει τα δικαστικά του έξοδα τόσο της πρωτόδικης όσο και της αναιρετικής διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) Αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 29ης Νοεμβρίου 2000, Τ-213/97, Eurocoton κ.λπ. κατά Συμβουλίου, καθόσον αφορά τους αναιρεσείοντες.

2) Ακυρώνει την απόφαση του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως της 16ης Μαΐου 1997, η οποία κατέστη οριστική στις 21 Μαΐου 1997, περί μη υιοθετήσεως της προτάσεως κανονισμού (ΕΚ) του Συμβουλίου για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Αιγύπτου, Ινδίας, Ινδονησίας, Πακιστάν και Τουρκίας [COM(97) 160 τελικό], που υπέβαλε η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 21 Απριλίου 1997, καθόσον αφορά τους αναιρεσείοντες.

3) Απορρίπτει την αγωγή αποζημιώσεως.

4) Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και οι αναιρεσείοντες φέρουν τα έξοδά τους όσον αφορά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία.

5) Καταδικάζει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στα έξοδα της αναιρετικής διαδικασίας.

6) Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα τόσο της πρωτόδικης όσο και της αναιρετικής διαδικασίας.

Rodríguez Iglesias Wathelet Timmermans

Gulmann Edward Jann

Macken Colneric von Bahr

Cunha Rodrigues Rosas

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 30 Σεπτεμβρίου 2003.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias